

HOOGGESCHOOLDEN MET KINDEREN SLACHTOFFER VAN DILEMMA WERK-GEZIN

DE GENERATIE DIE KIEST

De huidige jongvolwassenen vinden boeiend werk én hun gezin uiterst belangrijk. 'Maar onze samenleving is niet afgestemd op dat dubbele streven', zegt socioloog Mark Elchardus. 'Nog altijd moet het ene voor het andere worden opgeofferd.'

VAN ONZE REDACTRICE

INGE GHIJS

BRUSSEL | De overgrote meerderheid van de jongvolwassenen (25-35 jaar) is (heel) tevreden over zijn job (81 procent). Een even grote groep is van oordeel dat ze de ideale loopbaan die ze voor ogen heeft, ook echt zal kunnen uitbouwen. En de meerderheid geniet een grote mate van jobzekerheid. Dat blijkt uit het onderzoek van de sociologen Mark Elchardus en Petrus Ten Braak (VUB) in samenwerking met de Stichting P&V bij 2.000 jongvolwassenen.

De jongeren zijn dus bijzonder optimistisch. Maar een van de belangrijkste verschuivingen op het professionele vlak, zo blijkt uit het onderzoek, is het grote belang dat jongeren hechten aan werk als een vorm van zelfontplooiing. Als de ondervraagden moeten kiezen tussen boeiend werk of promotiekansen, kiest 71 procent voor boeiend werk. 63 procent wil zelfs een vijfde van zijn wedde inleveren om toch maar een boeiende job te hebben. Maar als ze moeten kiezen tussen een boeiende job en werkzekerheid, kiest 56 procent voor het laatste.

Nog belangrijker voor de 25- tot 35-jarigen is vrije tijd. In de prioriteitenlijst staat die helemaal bovenaan. 'En die vrije tijd gaat volledig naar het gezin', zegt Elchardus. 'Dit is de generatie die kiest voor het gezin.' Op de vraag of ze ervoor kiezen om hun vrije tijd te besteden aan werk of gezin, kiest 63 procent voor het gezin, en slechts 6 procent voor de job. Met de stelling: 'succesvol zijn in het werk lijkt me belangrijker dan veel tijd te investeren in je gezin', gaat slechts 5 procent akkoord, 75 procent gaat niet akkoord.

Op basis van die bevindingen ontwikkelde professor Elchardus verschillende loopbaanperspectieven: welke soort job de jongvolwassenen willen en hoe ze dat combineren met hun gezin. Voor 32 procent van de jongeren is werk een hobby of passie, een vorm van zelfontplooiing. Boeiend werk is voor hen absoluut prioritair, belangrijker dan wedde, promotiekansen, vrije tijd, werkzekerheid. Het zijn vaak, maar niet alleen, hooggeschoolden.

'Zij zijn voor de nieuwe economie een zeer belangrijke groep', zegt Elchardus. 'Het heeft me verbaasd dat die groep zo groot is. Maar opmerkelijk: naarmate deze mensen huwen, een huis kopen en een kind krijgen, loopt deze groep leeg. Dan worden die mensen die zoveel arbeidsmotivatie hadden *evenwichtszoekers*.'

Samenleving faalt

'Er is dus een grote groep jongvolwassenen bij wie twee grote culturele ontwikkelingen samen komen: werk zien als een vorm van zelfontplooiing en de wil om meer tijd te investeren in kinderen. Die twee ontwikkelingen botsen met elkaar. Die mensen zitten in de knel. Zij boeten dan maar noodgedwongen in op werk. Dit noem ik het falen van onze samenleving. We leven nog altijd in een maatschappij waar het ene voor het andere moet worden opgeofferd. En waar vooral de hooggeschoolden met kinderen het slachtoffer van worden. Zij moeten dag in dag uit de zware coördinatie-lasten van een absorberende job en een gezin dragen. Dat geldt voor vrouwen, maar ook voor mannen. Waarom moet een schooldag eindigen om half vier? Waarom niet om zeven uur, waarbij dan ook wordt gesport, muziek gemaakt, toneel gespeeld? Waarom kunnen ouders niet om 15 uur naar huis, om dan na 20 uur thuis opnieuw aan het werk te gaan? Dat komt omdat al onze modellen nog geconcentreerd zijn op de thuisblijvende vrouwen. Dat kunnen wij ons als land niet blijven veroorloven.'

Opmerkelijk, welk loopbaanperspectief men ook kiest, heeft geen invloed op het geluksgevoel. Het geluksgevoel wordt enkel bepaald door het geloof of men de loopbaan die men voor ogen heeft, denkt te kunnen realiseren en of men gelooft of men het even goed of beter zal doen dan zijn ouders. 'Dat komt omdat mensen zich snel aanpassen', zegt Elchardus. 'De keuze om een *evenwichtszoeker* te worden, gebeurt zonder veel persoonlijke pijn, maar wel met veel pijn voor de economie.'

'Waarom kunnen ouders niet om 15 uur naar huis, om dan na 20 uur thuis opnieuw aan het werk te gaan?'

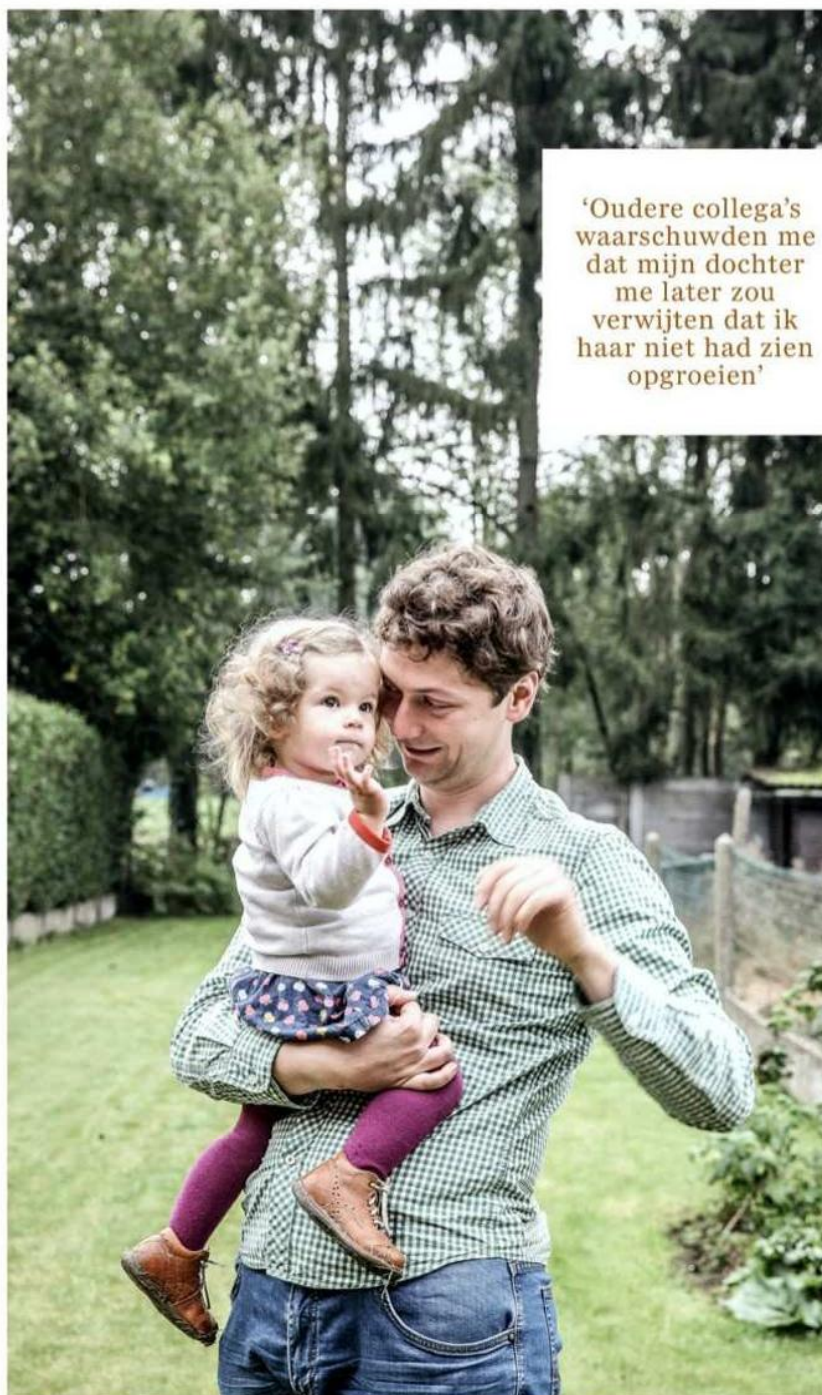
www.foundationpv.be

KOEN BAUMERS

VAN JOURNALIST TOT COPYWRITER

Koen Baumers (29) genoot van zijn job als journalist. Maar toen hij en zijn vrouw een dochter kregen, is hij er toch mee gestopt.

'Kijk wat ik anders had moeten missen'

'Oudere collega's waarschuwden me dat mijn dochter me later zou verwijten dat ik haar niet had zien opgroeien'

Koen Baumers met zijn dochter: 'Als ik thuishom, roept ze 'papa''. © Geertje De Waegeneer

VOOR HET GEZIN

LIES DESCHIETERE

VAN THEATER NAAR ARCHITECTENBUREAU

Theater, dat was de passie van Lies Deschietere. Terwijl ze toch architectuur had gestudeerd. Na vele jobs in de theaterwereld werkt ze nu toch voor een architectenbureau.

‘Liever een kind dan de job van mijn leven’

Lies Deschietere met haar zoon: ‘Ik wil een vast contract, want ik wil zekerheid.’ © Brecht Van Maele

‘Na mijn studies kon ik meteen als journalist aan de slag. Ik vond het fantastisch’, vertelt hij. ‘Toen ik mijn thesis schreef, had ik me voorgenomen om nooit meer zo lang aan een project te werken. Deze job was dus precies wat ik wilde. Elke dag een andere opdracht, meegaan met de actualiteit, elke dag iets nieuws. Zoveel ervaring opdoen, de status ook die je hebt: als je op een feestje komt, reageren anderen: *ah, de journalist is er ook*. Ik stak er heel veel tijd in en het was onvoorspelbaar. Ik wist ’s morgens nooit hoe laat ik ’s avonds thuis zou zijn. Op mijn verjaardag had mijn vrouw voor ’s avonds een feestje georganiseerd. Helaas: die dag sloeg Kim De Gelder toe. Toen ik om half twaalf thuis kwam zeiden mijn vrienden: *Ja, nu is het voor ons ook tijd om naar huis te gaan*. Overdag belde ik vaak naar mijn vrouw dat ze maar iemand anders moest zoeken om mee te gaan naar het theater want ik zou het niet halen. Met vrienden afspreken op café: sorry, ik weet niet hoe laat en of ik er wel zal geraken. Het is nu eenmaal eigen aan de job!’

Geen pap meer om half elf

‘Ik was niet actief op zoek naar een andere job, maar ik stootte op een vacature van een copywritebureau. Ik heb er wel een tijd over nagedacht. Maar toen mijn dochtertje zes maanden oud was en geen pap meer dronk om half elf ’s avonds, zag ik haar plotseling niet meer. Als ik thuis kwam, lag ze al in bed. Oudere collega’s waarschuwden me dat ze me later zou verwijten dat ik haar niet had zien opgroeien. Dat wou ik voorkomen. Ik heb nog altijd een interessante job, maar ik kies mijn uren nu wel zelf en ik word betaald voor exact het aantal uren dat ik gewerkt heb.’
‘Als ik ’s avonds na het eten de afwas heb gedaan en naar de klok kijk, denk ik: vroeger zou ik nu nog onderweg zijn geweest. Als ik thuiskom, roept mijn dochter *papa*. Van dat uur voor ze gaat slapen, geniet ik elke dag en ik besef: kijk wat ik nu heb en anders niet zou gehad hebben. Ook mijn relatie met mijn vrouw heeft baat bij mijn keuze. Maar ze heeft geen druk gelegd om die beslissing te nemen. Ze zou niet willen dat ik haar dat ooit zou verwijten.’

Lies Deschietere (34) studeerde architectuur en liep twee jaar stage. Maar omdat ze als hobby al jaren met theater bezig was, volgde ze een aanvullende opleiding culturele studies. Het werd uiteindelijk halftijds werken als architect, halftijds studeren. Daarna volgde het ene tijdelijke contract in de theaterwereld na het andere, als productiemedewerkster, programmator, publiekmedewerker.
‘Werk was voor mij superbelangrijk, al mijn tijd en energie ging er naartoe. Veel avond- en weekendwerk, ook nog vrijwilligerswerk. Ik wilde vooruit geraken. Dat het om tijdelijke contracten ging, vond ik niet erg. Mijn man respecteerde mijn keuze.’
‘We wilden graag een kind, maar dat wilde ik liefst uitstellen tot ik uitzicht zou hebben op een vaste job. Toen we besloten om toch voor een kind te gaan, koos ik er voor om als architecte in een bureau met een vast bedieningscontract te gaan werken. Zo liet ik misschien de job van mijn leven schieten, maar ik kon niet anders met een kindje in het vooruitzicht. Ik wilde meer

werkzekerheid.’
‘Ook in het architectenbureau maak ik veel overuren, maar ik kan vroeger stoppen om mijn zontje van de crèche te halen. Als hij slaapt, werk ik thuis

‘Misschien zou ik een job in de theaterwereld opnieuw overwegen, maar mijn prioriteiten zijn veranderd’

verder. Ik worstel wel vaak met een schuldgevoel. Als mijn zontje ziek is, voel ik me schuldig tegenover mijn werk. Als ik dan weer te veel werk, voel ik me schuldig tegenover mijn zoon. Dan geef ik wat taken door aan collega’s, maar drie weken later bekruip me toch weer het gevoel dat ik meer tijd in mijn job wil steken.’
‘Het blijft een moeilijk evenwicht. Je moet het doen als je jong bent. Ik heb vriendinnen

die drie jaar thuisblijven voor hun kinderen, maar die hebben het daarna wel moeilijk om terug een job op hun niveau te vinden.’
‘De komst van onze zoon heeft ook invloed op mijn man en zijn werk. Hij probeert zoveel mogelijk klanten overdag te bezoeken, zodat hij ’s avonds kan ontwerpen – wat hij thuis kan doen. We zetten nog altijd alles op alles, alleen proberen we het nu wat efficiënter aan te pakken. We trekken meer grenzen. Ons gezin is ook belangrijk.’
‘Ik ben blij met de stabiliteit die ik nu heb, maar ik voel wel dat ik in mijn vrije tijd altijd op zoek blijf gaan naar het theater. Mocht er zich een unieke kans voordoen, dan zou ik een theaterjob misschien opnieuw overwegen. Maar mijn prioriteiten zijn wel veranderd. Woon- en werkverkeer kan een struikelblok zijn, ik wil niet een uur heen- en terug rijden. De inhoud van de job zou wel de doorslag geven en ik zou ook wel weekend- en avondwerk doen, maar dan komt er misschien geen tweede kind. En ik wil een vast contract, want ik wil zekerheid.’ (ig)

CRIMINALITEIT

1.000 arrestaties bij politieactie

Europol, de internationale politiedienst, hield afgelopen week een actie verspreid over 34 landen.
Politieagenten uit al die landen werkten in ‘Operatie Archimedes’ samen op vormen van criminaliteit zoals mensenhandel, drugs- en wapensmokkel, georganiseerde diefstal, enzovoort. Ook de Belgische federale politie deed mee, onder meer in de luchthavens van Zaventem en Antwerpen. Daar werd 45 kilo cocaïne gevonden in een container. Uiteindelijk werden tijdens de Belgische actie zeventien personen opgepakt, voornamelijk tijdens controles tegen woninginbraken.
Over heel Europa waren er 1.027 arrestaties, heeft Europol gisteren gemeld. Dertig kinderen zouden gered zijn van mensensmokkel. (vhn)

RECHTBANK

Vlucht cannabisboer niet strafbaar

Het monsterproces tegen ‘cannabisboer’ Patrick Lagrou is gepland op 27 oktober. Lagrou is inmiddels verhuisd naar Thailand, waar hij enkele villa’s heeft. Maar dit is geen strafbaar feit. ‘In afwachting van zijn proces gaat en staat Lagrou waar hij wil’, zegt de Ieperse persrechter Rik Verstraete. De man mocht tijdens het onderzoek het land niet verlaten zonder toestemming van de onderzoeksrechter, maar die voorwaarde is al lang niet meer van kracht.
Vijf jaar geleden werd op de boerderij van Lagrou in het West-Vlaamse Zandvoorde de grootste Belgische cannabisplantage ooit ontdekt. Ongeveer 17.000 plantjes zouden Lagrou naar verluidt een slordige 25 miljoen euro hebben opgebracht. (belga)

TERRORISME

Verdachte jihadi opgepakt in Charleroi

Op de luchthaven van Charleroi is dinsdag een vermoedelijke jihadi opgepakt. De 24-jarige Syriër werd door de onderzoeksrechter aangehouden op verdenking van lidmaatschap van een terroristische groepering en van schriftvervalsing, zo meldt het gerecht van Charleroi.
Het is al de tweede keer in anderhalve maand dat op Charleroi een vermoedelijke jihadi wordt tegengehouden.
Net als zijn voorganger kwam hij uit Griekenland en was hij op doorreis naar Scandinavië. De verdachte jihadi was in het bezit van valse paspoorten en van verdachte documenten die verband houden met de situatie in Syrië.
Maandag verschijnt hij voor de raadkamer van Charleroi. (belga)